

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2018. május 16. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A pénzmosás bűntette miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2017. május 3. napján kihirdetett **5.B.528/2016/9. számú ítéletét helybenhagyja.**

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Kecskeméti Törvényszék vádlott neve vádlott bűnösségét a Btk. 400. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző pénzmosás vétségében állapította meg. Ezért 100 napi tétel, összesen 200.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett arról, hogy a pénzbüntetést meg nem fizetése esetén 100 nap fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni. A vádlottal szemben 99.372,- forintra vagyonelkobzást rendelt el.

Az első fokú ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, cselekményének a Btk. 399. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjába ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő és büntetendő üzletszerűen elkövetett pénzmosás bűntette szerinti minősítése és a vádlottal szemben kiszabott büntetés súlyosítása, pénzbüntetés helyett végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés kiszabása végett.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.187/2017/1-II. számú átiratában a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta mind a bűncselekmény eltérő minősítése, mind a jogkövetkezmény súlyosítása tekintetében, ez utóbbit azzal, hogy a másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést szabadságvesztésre súlyosítsa, melynek végrehajtását próbaidőre függessze fel, állapítsa meg, hogy végrehajtása esetén a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön és rendelkezze a feltételes szabadságra bocsátásról, egyebekben az első fokú ítéletet hagyja helyben.

A fellebbviteli főügyészség átiratában és a fellebbezési nyilvános ülésen jelen lévő ügyész a perbeszédében kifejtette, hogy álláspontja szerint az első fokú ítélet tényállása a Be. 352. § (2) bekezdés d) pontja alapján megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből a tudati tényekre tévesen következtetett. A Be. 351. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel

indítványozta az első fokú ítélet tényállásának kiegészítését, illetve az első fokú ítélet 5. oldal utolsó és 6. oldal első bekezdésének a mellőzését.

Az ügyészség álláspontja szerint abból a tényből, hogy a megbízó [ország 1] nem közvetlenül [ország 2] utaltatta a pénzt, a vádlottnak tudnia kellett, hogy ezzel a módszerrel a megbízó a pénz eredetét kívánja elleplezni, eziránt azonban a vádlott közömbös maradt, így a cselekménye az eshetőleges szándékkal elkövetett pénzmosás büntettét valósította meg.

A vádlott védője a fellebbviteli főügyészség átiratára tett észrevételében, majd a fellebbezési nyilvános ülésen előadott felszólalásában megismételte a vádlott által az elsőfokú eljárásban írásban benyújtott, a váddal kapcsolatosan kifejtett észrevételeit. Így hivatkozott arra, hogy a vádlott munkavégzési kényszer okán keresett internetes oldalon elektronikus úton végezhető munkát. Nem gyanakodott arra, hogy a vállalt munkavégzéssel egy bűncselekmény elkövetésének részesévé válik, hiszen két hét próbaidőt kötöttek ki, a megbízó egy éves munkavégzési lehetőséget kínált fel, írásbeli szerződést kötöttek, ami nem fordító programmal készült, követhető pénzügyi tranzakciókat kellett végrehajtania, amelyekről a vádlott minden bizonylatot megőrzött. Amikor a második tranzakció után a bank jelzéssel élt a vádlott felé, a vádlott beszüntette a további utalásokat azzal, hogy nem kíván bűncselekmény részesévé válni. A vádlott a büntetőeljárás során mindenben együttműködött a hatósággal. A banki megkeresések útján bizonyította, hogy az 5-10 %-os jutalék a gyakorlatban nem tekinthető eltúlzottnak.

A védő hivatkozott arra, hogy a hasonló bűncselekményeknél a nyomozó hatóság általában bűncselekmény hiánya okából szünteti meg a büntetőeljárást, azt kérte, hogy a másodfokú bíróság erre a gyakorlatra legyen figyelemmel.

A védő tehát - bár védencével nem jelentettek be fellebbezést az első fokú ítélettel szemben - elsősorban a vádlott felmentését kérte, az első fokú ítélet helybenhagyása esetén pedig azt, hogy a vádlott a pénzbüntetést részletekben fizethesse meg.

A másodfokú bíróság a bűncselekmény eltérő minősítésére és a büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezést alaptalannak találta, de nem osztotta azt a védelmi álláspontot sem, ami a vádlott felmentését célozta.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a fellebbezéssel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le, amelynek eredményeként megalapozott tényállást állapított meg.

Az ügyészségnek a tényállást támadó, annak kiegészítésére, illetve egyes megállapításainak mellőzésére irányuló indítványa azt célozta, hogy a módosított tényállás alapján a másodfokú bíróság a vádlotti tudattartalomra az elsőfokú bírósággal ellentétes következtetést vonjon le.

Ezzel szemben az ítélőtábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság tényállása mindenben megfelel az iratokban rögzítetteknek, annak további kiegészítésére vagy helyesbítésére nincs szükség.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a bűncselekmény minősítése is törvényes.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság a tudati tények tekintetében sem, vagyis akkor, amikor azt a következtetést vonta le, hogy a vádlott a bűncselekményt hanyag gondatlanságból követte el.

Nem róható fel a vádlott terhére az, hogy mintegy óvatosságból a tranzakciók lebonyolítása érdekében külön számlát nyitott és nem saját számlaszámát adta meg. A mindennapi életben szokásos gyakorlat, hogy például az internetes vásárlások esetében a megrendelő a fizetéseket külön alszámlán bonyolítja és nem a mindennapos ügyintézéshez használt számlaszámát adja meg.

Tény, hogy a munkaszerződésben 5 %-os jutalék szerepelt és ehhez képest a vádlott az első megbízásnál 10 % jutalékot, a másodiknál pedig még ennél is magasabb százaléku jutalékot vont le. Önmagában azonban ebből a tényből sem lehet a vádlott szándékosságára következtetni. A vádlott az elsőfokú eljárásban több bankhoz intézett megkeresésre kapott válasszal bizonyította azt, hogy a mindennapi életben szokásos jutaléknak feleltek meg ezek a levonások. Ugyanezen megkeresések azt is alátámasztották, hogy célszerűségi okok is indokolták tették a magyarországi átutalások közbeiktatását, mert nem európai uniós országba ([ország 2]) az átutalás csak több napos késedelemmel érkezik meg. A vádlott által alkalmazott, a megbízó által kért módszerrel azonban ez az idő lényegesen lerövidült.

A vádlott abban a téves feltevésben volt, hogy a megbízójával valódi munkaszerződést kötött. Mindezeket azok a tények támasztották alá, amire a vádlott már az elsőfokú bírósági eljárásban is hivatkozott és amely tényeket az elsőfokú bíróság is bizonyítékként értékelt, illetve amire a védő az észrevételében is hivatkozott.

Ugyanakkor a vádlott nem kellő körültekintéssel járt el, amikor nem igyekezett leellenőrizni azt, hogy a számlájára érkezett pénzt kitől, milyen jogcímen kapja, azt kinek és milyen jogcímen utalja tovább és nem foglalkozott azzal sem, hogy a feladatokat mindig ugyanolyan szövegezésű e-mailben kapta meg.

Helyesen mutatott rá arra az elsőfokú bíróság, hogy a főiskolát végzett, korábban rendőrként, majd polgármesterként dolgozó vádlottól elvárható lett volna az a gondosság, hogy az előbb írt körülményeknek, mielőtt a megbízást teljesíti, utána nézzen. Ezt a figyelmet és körültekintést azonban elmulasztotta, ezért a bűncselekmény elkövetésében a hanyag gondatlanság terheli.

Azt, hogy a vádlottnak nem állt szándékában a bűncselekmény elkövetése, alátámasztja az az e-mail által is igazolt tény, hogy miután a vádlottat a második tranzakció után a bank felhívta az átutalt összeg visszafizetésére, felhagyott a további tranzakciókkal azért, mert nem akart semmi törvénytelenységben részt venni. Nem róható a vádlott terhére az a körülmény sem, hogy az átutalt pénz visszafizetését - a bank tájékoztatása szerint - megtagadta. Ez nyilvánvalóan azért történt - és a vádlott erre alappal hivatkozott -, mert a pénz már nem állt rendelkezésére, azt a megbízás szerint felvette, majd tovább utalta.

A fellebbviteli főügyészség azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlott bűnösségét a Btk. 399. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjába ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő üzletszerűen elkövetett pénzmosás büntetében állapítsa meg. E vonatkozásban a fellebbviteli főügyészség arra hivatkozott, hogy a vádlott a bűncselekményt eshetőleges szándékkal követte el.

A Btk. 399. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja szerinti bűncselekményt az követi el, aki más által elkövetett büntetendő cselekményből származó dolgot átalakítja, átruházza vagy a dologgal összefüggésben bármilyen pénzügyi tevékenységet végez vagy pénzügyi szolgáltatást vesz igénybe

abból a célból, hogy az ilyen dolog eredetét eltitkolja. A (4) bekezdés a) pontja szerint súlyosabban büntetendő az (1) bekezdés szerinti magatartás, ha azt üzletszerűen követik el.

A Btk. 399. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja célzatos bűncselekmény és mint ilyen, csak egyenes szándékkal követhető el. Az elkövetőnek a célja a dolog eredetének elleplezése vagyis az, hogy az alaphűncselekményből származó dolog és az alaphűncselekmény közötti kapcsolatot eltűntesse.

Ezért sem foghat helyt a fellebbviteli főűgyűszűség azon indítvűnya, hogy a pénzmosás bűntettének általa megjelűlt elűketűsi magatartását a vádlott eshetűleges szűndűkkel valűsította meg, mert az a kifejtettek alapján nem tényűllűsszerű.

Az elsőfokű bírűsűg által iratszerűen megjelűlt kűrűlműnyekbűl - amelyekkel a másodfokű bírűsűg mindenben egyetűrtett - kűtsűget kizűrű bizonyossűggal nem lehetett kűvetkeztetni a vádlott egyenes szűndűkűra, így arra, hogy a vádlott tudta, hogy az átutalni szűndűkozott kűszűpűnz bűncselekműny elűketűsűsbűl származik és ő szűndűkűsan segűtsűget nyűjtott ahhoz, hogy a pénz eredete, valamint az alaphűncselekműny kűzűtti kapcsolatot ily műdon elrejtse. Tűny viszont, hogy nem jűrt el kűllű figyelemmel, kűrűltekintűssel, amikor azzal sem foglalkozott, hogy nem a megbűzűjűtűl, hanem műs szeműlytűl érkezett a számlűjűra a pénz. Ez viszont csak a hanyag gondatlansűg megűllűpítűsűra alkalmas.

Mindezekbűl kűvetkezik, hogy az ítűlűtűbla alaptalannak talűlta a főűgyűszűségnek a bűncselekműny eltűrű minűsítűsűre irűnyulű fellebbezűsűt.

A bűntetűs kiszabűsi kűrűlműnyeket vizsgűlva az ítűlűtűbla tovűbbi enyhítű kűrűlműnykűnt ertűkelte a vádlott bűntetlen elűűletűt, valamint az idűműlűst. Mellűzte azonban enyhítű kűrűlműnykűnt ertűkelni a vádlott ténybeli beismertű valloműsűt, hiszen az nem terjedt ki a bűnűssűg beismertűsűre (56. BK vűleműny II/11.).

A vádlott terhűre megűllűpított bűncselekműny bűntetűsi tűtele kűt űvig terjedű szabadsűgvesztűs. Osztotta a másodfokű bírűsűg az elsőfokű bírűsűg azon állűspontjűt, hogy az enyhítű kűrűlműnyekre és a bűncselekműny tűrgűi sűlyűra figyelemmel a vádlottal szemben szűksűgtelen szabadsűgvesztűs kiszabűsa, ezűrt helyesen, a Btk. 33. § (4) bekezdűsűt alkalmazva a vádlottat pénzűntetűsűre ítűlte.

A pénzűntetűs napi tűtelsűma és az egy napi tűtel űsszege is arűnyos az ítűletben elbűrűlt bűncselekműny tűrgűi sűlyűval (napi tűtelek szűma) és a vádlott vagyoni helyzetűvel, jűvedelmi viszonyűival (napi tűtel űsszege).

E kűrűben azonban az elsőfokű bírűsűg nem hivatkozott a Btk. 50. § (3) bekezdűsűre, az űtvűltoztatűssal űsszefűggűsben pedig a Btk. 51. § (1) bekezdűsűre, ezűrt ezeket a másodfokű bírűsűg pűtolta.

Az elsőfokű bírűsűg a tűrvűnynek megűfelelűen rendelkezett a vagyonelűkobzűsrűl, illetve annak űsszegűrűl is.

A kifejtettekűl kűvetkezik, hogy az ítűlűtűbla az űgyűszű fellebbezűsűt alaptalannak talűlta, ezűrt az elsőfokű ítűletet a Be. 371. § (1) bekezdűse alapján helybenhagyta.

A vűgzűs ellen a Be. 386. § (1) bekezdűse alapján fellebbezűsűnek nincs helye.

Szeged, 2018. május 16.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.. Cserháti Ágota sk.
 a tanács elnöke előadó bíró

Sefta Márta dr. sk.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.423/2017/5. számú végzése és a Kecskeméti Törvényszék 5.B.528/2016/9. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2018. május 16.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelével:
tisztviselő